

Παράδοξος ἐμπορεία. Haymarket εἶνε τὸ ὄνομα χωρίου τινὸς ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐν ᾧ ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐπεκράτει τὸ ἐξῆς ἔθιμον: Πᾶς ἀνὴρ, τοῦ ὁποίου ἡ σύζυγος παρέβαινε τοὺς ὅρκους τῆς συζυγικῆς πίστεως, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἀγάγῃ αὐτὴν τὴν σύζυγόν του δεδεμένην διὰ σχοινίου εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ νὰ ἐκθέσῃ αὐτὴν εἰς πώλησιν.

Ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἀγγλίας ἐγένοντο συχνάκις τοιαῦτα πωλήσεις, καὶ δὴ οὐχὶ μόνον εἰς ἀρχαιότερους χρόνους ἀλλ' ἐτι καὶ κατὰ τὸν ἡμέτερον αἰῶνα. Οὕτω λόγῳ χάριν ἐν ἔτει 1815 ἀνὴρ τις ἐν Pontefract ἐξέθηκε τὴν σύζυγόν του εἰς πλειστηριασμόν, καὶ ἐπώλησεν αὐτὴν καθ' ὅλους τοὺς ἀπαιτούμενους τύπους ἐν δημοσίᾳ ἀγορᾷ. Ἡ πρώτη κατωτάτη προσφορά ἦτο ἐνὸς σελινίου, ἀλλ' εὐρέθησαν ἄνθρωποι οἵτινες ἐξέτιμησαν ὀλίγον τι καλῆτερα τὸ ἐμπόρευμα τοῦτο, καὶ ἐπὶ τέλους ἡ γυνὴ ἐπωλήθη ἀντὶ ἑνδεκα σελινίων. Ἐτι ἐξευτελιστικώτερος ἦτον ὁ τρόπος, καθ' ὃν ἐπώλησε τὴν σύζυγόν του κύριός τις ὀνόματι Bouchet ἐν Canterbury τῷ 1820. Οὗτος ἤγαγε τὴν σύζυγόν του εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν κτηνῶν ἐν τῇ ῥηδείᾳ πόλει, καὶ παρήγγειλεν εἰς τινὰ κτηνέμπορον νὰ τὴν πωλήσῃ. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ κτηνέμπορος ἀπεποιήθη νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπονείδιστον ταύτην παραγγελίαν, ὁ Bouchet ἐνοίκιασεν ἐλεεινὸν τινὰ σταβλὸν δι' ἑξ πέννις ἤτοι ἡμισιο σελίνιον, καὶ ἐπὶ τέλους ἐπώλησεν αὐτὴν εἰς τινὰ νεανίαν ἐκ τῆς πόλεως ἀντὶ πέντε σελινίων. Ὅμοια τις σκηνὴ συνέβη τῷ 1834 ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς πόλεως Birmingham, ἔνθα ἀνὴρ τις ἤγαγε τὴν σύζυγόν του, ἔλκων αὐτὴν ὡς κτήνος ἀπὸ σχοινίου δεδεμένην, καὶ ἐπώλησεν αὐτὴν ἀντὶ ὀλίγων σελινίων. Ὡσαύτως μετὰ ἔν ἔτος, ἤτοι τῷ 1835, ἑτερός τις ἐπώλησεν ἐν αὐτῇ ἀγορᾷ τὴν σύζυγόν του ἀντὶ δεκαπέντε λιπῶν στερλινίων εἰς τινὰ ἄνδρα, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἡ γυνὴ ὑπανδρεύθη ἄλλον.

Χωρικός τις Ἀγγλος, ὀνόματι Ἰωσήφ Thomson ἐνυμφεύθη ἐν ἔτει 1829 ἐξ ἑρώτος φράϊαν τινὰ νεάνιδα, ὀνόματι Maria Anna Williams. Κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τὸ νεαρὸν ζεύγος ἦτο εὐτυχές, μετ' οὐ πολὺ ὅμως ἤρχισε μεταξὺ τῶν ἡ διχόνοια, καὶ μετὰ τρία ἔτη ἀπεφάσισαν ἡδὴ νὰ χωρισθῶσι. Μετέβησαν λοιπὸν εἰς τὴν πόλιν Carlisle, καὶ ἐνταῦθα ὁ Thomson ἐγνωστοποίησε διὰ κήρυκος ἐν τῇ ἀγορᾷ ὅτι θέλει νὰ πωλήσῃ τὴν σύζυγόν του. Τῇ 12 ὥρᾳ τῆς μεσημβρίας ἤρχισεν ἡ δημοπρασία, εἰς τὴν ὁποίαν συνέβησαν μέγα πλῆθος ἀνθρώπων. Ὁ Thomson περιέβαλε διὰ σχοινίου τὸν λαμὸν τῆς γυναικὸς του, ἀνεβίβασεν αὐτὴν ἐπὶ ἐνὸς θρανίου, καὶ ἤρχισε νὰ περιγράφῃ μετὰ κυνικῆς ἀπαθείας μεγαλοφώνως ὅλας τὰς καλὰς καὶ τὰς κακὰς ιδιότητας τοῦ ἐμπορεύματος του, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τέλους ἐπώλησεν ἀντὶ εἰκοσι σελινίων καὶ ἐνὸς — κυνὸς εἰς τὸν κύριον Henry Mears.

Ἰατρός τις ἔλαβε διὰ μίαν ἐπίσκεψιν παρὰ τινος ἀσθενοῦς τέσσαρα φράγκα, ἐνῷ ἐπερίμενε πέντε. Μόλις ἔλαβεν αὐτὰ εἰς τὴν χεῖρα, τὰ ἀφῆκε καὶ ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, διὲν ἐξ ἀπροσεξίας ἡ ἀδεξιότητος. Ὁ ἀσθενὴς τὰ ἐσήκωσε καὶ τὰ ἐνεχείρισε πάλιν εἰς τὸν ἱατρὸν. «Ἦσαν πέντε» λέγει ὁ ἱατρός, «Ὅχι, τέσσαρα ἦσαν» ἀπήντησεν ὁ ἀσθενής. «Ἄ ὄχι, ὄχι, πέντε ἦσαν, τὸ ξεῖρω καλά. Κυτάξτετε μήπως εἴρετε καὶ τὸ ἄλλο. Θὰ ἐκύλισε ἴσως ἀποκάτω στὸ σοφά.» Ὁ ἀσθενὴς ἐνόησε τί θέλει ὁ ἱατρός, καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ ἐλλείπον πέμπτον φράγκον.

Ἀκαδημία σιωπηλῶν. Ἐν Ἀχμεδναγάρ, τῇ ἑδρᾷ τοῦ Μεγάλου Μογγούλ, ὑπῆρχε κατὰ τὸν δέκατον ἑβδομον αἰῶνα ἀκαδημία τις, ὀνομαζομένη «ἡ Ἀκαδημία τῶν σιωπηλῶν». Εἰς ταύτην ἐπεθύμει νὰ παραληφθῇ ὡς μέλος καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Μεγάλου Μογγούλ, ὁ Ἀουρεγγ-Ζεὺβ. Ἀλλ' ἡ ἀκαδημία τῶν σιωπηλῶν ὤφειλε ν' ἀρῶμῃ πάντοτε ἐκατὸν μέλη, καὶ ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἦτο ἀκριβὴς πλήρης. Τότε ὁ Μελικ-Σαλέχ, ὁ διδάσκαλος τοῦ Ἀουρεγγ-Ζεὺβ, θέλων νὰ ἐκφράσῃ εἰς τὸν πρίγκηπα τὴν λύπην τῆς Ἀκαδημίας, ὅτι δὲν ἠδύνατο

νὰ δεχθῇ αὐτὸν ὡς μέλος, ἔλαβεν ἐν ποτήριον καὶ ἐπλήρωσεν αὐτὸ ὕδατος μέχρι στεφάνης. Ὁ Ἀουρεγγ-Ζεὺβ ἠτοίμαζέτο ν' ἀποσυρθῇ, ὅτε αἰφνης παρατηρήσας ἐπὶ τοῦ πατώματος ἐν φύλλον ῥόδου, ἐσήκωσεν αὐτὸ καὶ τὸ ἔθηκε μετὰ προσοχῆς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, οὕτως ὥστε τὸ ὕδωρ οὐδαμῶς ἐταράχθη. Διὰ τῆς εὐφροσύνης ταύτης ἀπαντήσεως μετεπίσθη ἡ Ἀκαδημία καὶ ἔδεχθη αὐτὸν ὡς μέλος. Ὁ Ἀουρεγγ-Ζεὺβ θέλων νὰ ἐκφράσῃ τὰς εὐχαριστίας του ἔγραψεν ἐπὶ τοῦ μαυροπίνακος τὸν ἀριθμὸν 100 καὶ πρὸ αὐτοῦ ἔθηκεν ἐν μηδενικόν, ὡς ἐξῆς 0100, δηλῶν διὰ τούτου ὅτι καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἡ Ἀκαδημία δὲν θὰ ἔχη οὔτε περισσοτέραν οὔτε ὀλιγωτέραν ἀξίαν διὰ τῆς παραδοχῆς του. Ἀμέσως ἀπήντησεν ὁ Μελικ-Σαλέχ, μεταθέσας τὸ μηδενικόν εἰς τὸ ἕτερον μέρος τοῦ ἀριθμοῦ 100, οὕτως ὥστε προέκυψεν ὁ ἀριθμὸς 1000. Τοῦτο ἐσήμαινεν ὅτι ἡ Ἀκαδημία εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἔχη δεκαπλασίαν ἀξίαν.

Προφανὴς καλλιτέρευσις. Ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Ὁξφόρδης ἦτο πρότερον αὐστηρὸς ἀπγορευμένον εἰς τοὺς σπουδαστάς νὰ πίνωσιν ἢ νὰ λαμβάνωσιν εἰς τὰ δωμάτια των οἶνοπνευματώδη ποτά. Ἡμέραν τινὰ ἀνηγγέλη εἰς τὸν πρόταριν ὅτι εἰς σπουδαστὴς εἶχε λάβῃ ἐν μικρὸν βυτίον οἶνου, σταλὲν αὐτῷ παρὰ τῶν γονέων του. Ὁ σπουδαστὴς προσκληθεὶς καὶ ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ πρυτάνεως, διατὶ παρέβη τοὺς νόμους τοῦ πανεπιστημίου, ἀπήντησε προφασίζόμενος ὅτι εἶνε ἀδύνατος καὶ ὅτι ὁ ἱατρός διῶρισε αὐτῷ τὸν οἶνον ὡς ἐνδυναμωτικόν. «Καὶ νομίζετε» ἠρώτησεν ὁ πρόταριν «ὅτι ὁ οἶνος πράγματι θὰ σᾶς ὠφελήσῃ; Ἡσθάνθητε ἕως τῶρα καμμίαν καλλιτέρευσιν;» «Μεγάλην, κύριε Πρόταριν» ἀπήντησεν ὁ φοιτητὴς «ὅταν ἔλαβα τὸ βαρέλι, δὲν εἰμποροῦσα νὰ τὸ σηκῶσω μετὰ τὰ δύο μου χέρια, καὶ τῶρα τὸ σηκώνω μετὰ τὸ ἓνα χέρι.»

Μικραὶ ἀδυναμίαι μεγάλου ἀνδρός. Ὁ περίφημος φυσιοδίφης Buffon ἦτο πολὺ μάταιος καὶ περισσότερον παντὸς ἄλλου πεπεισμένος περὶ τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ ὑπεροχῆς, οὕτως ὥστε μετὰ πάσης ἀφελείας ἐθαύμαζεν αὐτὸς ἑαυτόν. Ὅτε ὁ υἱὸς αὐτοῦ, νεαρὸς ἀξιώματικὸς τῆς φρουρᾶς, ὅστις ὀλίγον πρὸ τῆς πτώσεως τοῦ Ῥοβεσπέρρου ἀπεκεφαλίσθη διὰ τῆς λαϊμητόμου, ἴδρυσεν ἐν τῷ πατρικῷ ἀνδρῷ ἐν Montbard πρὸς τὴν αὐτοῦ μικρὰν στήλην μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν: Excelsae turri humilis columna (Τῷ ὑψηλῷ πύργῳ ταπεινὴ στήλη), εἶπεν ὁ Βυφφὼν συγκεκινημένος: «Γιέ μου, αὐτὸ θὰ σὲ τιμῇ.» Ὅτε ὁ Ρουσσώ, ἐπισκεφθεὶς αὐτὸν ἐν τῷ αὐτῷ ἀνδρῷ, ἐγονυπῆται πρὸ τοῦ οἴκηματος, ἐν ᾧ ὁ Βυφφὼν εἶχε γράψῃ τὴν «φυσικὴν ἱστορίαν» του, καὶ ἠσπᾶσθη τὸν οὐδόν, ἐρωτηθεὶς ὁ Βυφφὼν ἀν' αὐτὸ ἦτο ἀληθές, ἀπήντησεν ἡσυχῶς: «Ναί, ἐκεῖ ὁ Ρουσσώ μοι προσέφερε τὴν προσκύνησίν του». Ἀλλοτε δὲ πάλιν ἐρωτηθεὶς πόσοι καὶ ποῖοι εἶναι οἱ μεγάλοι ἄνδρες κατὰ τὴν γνώμην του, ἀπήντησε μετὰ σοβαρότητος καὶ ἀφελείας: Πέντε εἶναι οἱ μεγάλοι ἄνδρες: ὁ Νεύτων, ὁ Βάκων, ὁ Λεϊβνίτιος, ὁ Μοντέσκιος καὶ ἐγώ.»

Ὁ ἄγγλος ἱατρός Δρ. Garth ἔγραψεν ἡμέραν τινὰ ἐν τινὶ καφεναίᾳ μίαν ἐπιστολήν, εἰς δὲ τὸ παρακείμενον τραπέζιον ὀπισθὲν του ἐκάθητο Ἴρλανδὸς τις καὶ ἀνεγίνωσκε μετὰ περιεργείας πᾶν ὅτι ἐκεῖνος ἔγραψε. Ἐπὶ τέλους ὁ Ἀγγλος ἀγανακτῆσας διὰ τὴν ἀναίδειαν καὶ θρασύτητα τοῦ Ἴρλανδοῦ ἐπεράτωσεν ὡς ἐξῆς τὴν ἐπιστολήν του: «Θὰ σοῦ ἔγραφα ἀκόμη περισσότερα, ἀν' δὲν ἐστεκό- τουν ὁπίσωδὲ μου ἕνας παλῆνδρῳπος, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν ἀναίδειαν νὰ παρὰκοιοῦθῃ μετὰ τὰ βλέμματά του ὅλα τὰ γραφόμενά μου.» Ὁ Ἴρλανδὸς ἀνεσκήρτησεν ἀμέσως ἀπὸ τῆς θέσεώς του καὶ ἐφώνησε μετ' ὀργῆς: «Τί νομίζετε, κύριε, ὅτι ἐγὼ διαβάζω τὸ γράμμα σας;» — «Κύριε μου,» ἀπήντησεν ὁ ἱατρός στραφεὶς πρὸς αὐτὸν μετὰ ἡμερίαν, «δὲν σὰς φίλησα.» — «Ναί, ἀλλὰ ἐτι ἐγράψατε.» — «Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γνωρίζετε τί ἔγραψα» ἀπήντησεν ὁ Garth «ἀφοῦ δὲν ἐδιαβάσατε τὸ γράμμα μου.»